

La clau

Les xarxes socials i, en general, el món de la comunicació digital han sigut amb freqüència acusats d'afavorir la desinformació, d'amplificar el soroll en lloc de fomentar la reflexió i l'anàlisi assossegada. Una crítica que es resumeix en una frase lapidària d'**Umberto Eco**: «Internet ha promogut el tonto del poble al nivell de portador de la veritat». No obstant, l'extraordinària potència de la xarxa permet mecanismes de comunicació nous que van molt més enllà dels acudits, els impropis i els comentaris improvisats de «una altra vegada segons **Eco**» «les legions d'imbècils que abans parlaven només al bar després d'un got de vi, sense fer mal a la col·lectivitat».

La guerra de Síria en deu minuts

JUANCHO
Dumall
DIRECTOR
ADJUNT

Un d'aquests fenòmens és l'ús dels vídeos curts per explicar assumptes complexos. És el cas del penjat al portal WhyMaps en què dos joves, **Sergio de Pazos** i **Bru-**

no Teixidor, expliquen les claus del conflicte de Síria en deu minuts, amb un llenguatge senzill, dibuixos de colors i mapes rudimentaris. Una tècnica que combina la moderna publicitat, la síntesi històrica pròpia de les enciclopèdies digitals i una bona dosi de gosadia per fixar uns quants conceptes bàsics molt útils per entendre un conflicte com aquell.

Les claus del present

I el secret, segons els autors del vídeo, del qual ja s'han fet més de 300.000 reproduccions des de dijous passat, és que han buscat en el passat les claus del present. Així, expliquen a grans trets la història del Pròxim Orient des de l'antiguitat fins

a l'actual conflicte d'una guerra multipolar amb recargolades ramificacions. Ja han sortit algunes veus crítiques –la de **Daniel Iriarte**, a *El Confidencial*, per exemple– que apunten falta de rigor en algunes de les afirmacions que es fan en el vertiginós relat de **Teixidor** i **De Pazos**. És possible, donada la dificultat de la tasca. Intenteu, per exemple, donar les claus d'una contesa molt més pròxima a nosaltres, la guerra civil espanyola, en una síntesi de pocs minuts. Complicat.

I en canvi, la sensació d'un usuari comú a l'acabar el vídeo sobre Síria és que entén millor una guerra de la qual parlem diàriament. Missió complerta.

 @JuanchoDumall

La roda

JULI
Capella

La Colau s'ha colat

Aquests dies s'ha posat de moda entre la gent benestant de Barcelona comentar: «La **Colau**, ¿què tal? No ha fet res, ¿oi?». I tot seguit se sol afegir: «Està tot parat». Certament, i per fortuna, alguns assumptes s'han aturat. Perquè a vegades evitar alguna cosa, si és injusta, pot ser una lloable acció. Com aturar desnonaments, frenar certs tripijocs personals o suspendre la manel·leria d'algun *lobby* acostumat a fer i desfer al seu gust a Barcelona.

De moment, el balanç sobre l'alcaldesa és més una qüestió d'actitud que d'aptitud, que sens dubte encara s'ha de demostrar. Però és igual, faci el que faci el seu govern està condemnat al fracàs perquè és antinatural. Se la considera un accident per ser dona i sense pedigrí. Alguns potser veuen **Ada** com la seva fada padrina, però per altres serà sempre una perillosa bruixa.

Al 'monosistema' se li ha colat de biaix una intrusa que està desobeint el guió

En qualsevol cas, la veritat és que la **Colau** s'ha colat. El càrrec que ostenta no li tocava, perquè està històricament predestinat a ser ocupat per representants del poder econòmic comtal, com va ser durant el franquisme; i posteriorment a càrrec d'una burgesia amb un caràcter més social o bé descaradament *yuppie*. Sempre al servei de l'estatus que els retroalimenta. Però aquesta vegada al *monosistema* se li ha colat de biaix una intrusa. No estava previst. Una ingènua però entossudada activista que està desobeint el guió. Un *monoguió* escrit habitualment en críptics despatxos i que només admet lleugers retocs segons el tarannà de qui l'interpreta. Però no està mai permès reescriure'l de nou, ni canviar escenes ni protagonistes. Per tant, ben aviat se solucionarà aquest lapsus, que no s'estengui el pànic. Aviat tornarem a tenir un alcalde raonable, millor si és home i molt actiu, que no pari res, que es deixi de sentimentalismes i torni a *deixar fer, deixar passar*. ≡

ELS DIJOUS, ECONOMIA

Ajuda't i Déu t'ajudarà

A un Govern no se li pot demanar que renunciï al seu projecte per l'economia, però sí que sigui prudent

ANTÓN
Costas

Encara que la majoria de les empreses espanyoles han tornat a tenir beneficis i l'activitat econòmica sectorial va sortint del marasme, els efectes de la crisi continuen. Tant els seus efectes socials –desocupació, falta d'ingressos de les famílies– com els econòmics –falta d'inversió i d'expectatives empresarials–.

En gran mesura som davant d'una recuperació econòmica sense inversió empresarial. Això és un handicap enorme per a l'ocupació i el benestar. En el seu conjunt, les empreses no financeres espanyoles –és a dir, les de l'economia real– tenen liquiditat. A més a més, els bancs estan novament en disposició de donar crèdit. I estan sorgint altres fonts de capital. Però aquesta liquiditat, crèdit i capital, no va a noves inversions.

¿A QUÈ ÉS DEGUT aquest retraïment de les inversions empresarials? Hi ha dos factors que porten les empreses a pensar-s'ho abans de fer noves inversions. Un és la insuficient demanda existent per als seus productes, tant en els seus mercats tradicionals com en els nous. Si no venen, no inverteixen ni contracten més treballadors. L'altre factor és la incertesa sobre l'evolució política i social del país mateix.

Sobre el primer factor poc es pot fer des del nostre país, encara

que convindria buscar noves opcions. Necessitem polítiques expansives pel costat de la demanda que impulsin el consum dels productes de les nostres empreses en els mercats on venen. L'àmbit natural d'aquestes polítiques és l'europeu, perquè constitueix el nostre principal mercat. Aquest tipus de polítiques expansives són ara encara més necessàries en la mesura que els nous mercats dels països emergents s'han debilitat i ho seguiran fent els pròxims anys.

El problema amb la Unió Europea és, no obstant, que els responsables de la política econòmica estan obsessiats amb el mite de les reformes estructurals. Encara que obliden que quan un malalt està feble i s'està dessagnant, la millor forma és la transfusió de sang i les vitamines.

El Banc Central Europeu ho ha entès. Sota la presidència de l'italià **Mario Draghi** ha començat a implementar una política monetària expansiva mitjançant transfusions de crèdit a l'economia europea per valor de 65.000 milions d'euros al mes, almenys fins a mitjans de l'any que ve. Però, pel costat de la política fiscal i de la despesa, la UE segueix sent una gàbia de sadomasoquistes obsessiats amb el mite de les reformes estructurals, quan el que és més urgent és injectar demanda. I així ens va a Europa.

LEONARD BEARD

La incertesa política i una demanda insuficient dificulten la sortida real de la crisi

Vegem ara l'efecte del segon factor que influeix en el retraïment inversor de les empreses i en la creació de nova ocupació. A diferència de l'anterior, reduir la incertesa política i social sí que depèn exclusivament de nosaltres, i de forma particular, dels governs. L'estabilitat política i la bona governança institucional són bones per a l'economia.

¿En quina mesura la incertesa política pot estar afectant el comportament inversor en la nostra economia? Alguns estudis diuen que fins ara el retraïment inversor al nostre país tenia més a veure amb el factor de demanda euro-

pea que he esmentat abans que amb el factor d'incertesa política. Al contrari del que passava en altres països europeus del sud, com per exemple el cas d'Itàlia o el de Grècia. No obstant, els efectes econòmics del factor incertesa associat al procés polític català no són descartables. Alguns senyals d'això comencem a tenir en el terreny financer. Segons sigui l'estabilitat política i la tasca de govern els pròxims quatre anys, els seus efectes econòmics poden ser importants en termes d'una nova recessió. En aquest terreny comparteixo punt per punt l'anàlisi que en aquest mateix espai feia el professor **Josep Oliver** el dijous 24 de setembre (*Més enllà del 27-S: ¿retorn al passat?*).

PARLAR DE les conseqüències econòmiques probables de la falta d'estabilitat i de la incertesa política no s'ha de confondre amb l'anomenat discurs de la por. És el discurs del seny i la prudència. Prudència que, per cert, segons diu el gran economista i filòsof liberal escocès del segle XVIII **Adam Smith** –autor de *La riquesa de les nacions*–, és la virtut més important per als governants.

¿Se li pot demanar a un Govern que renunciï al seu projecte ideològic per no perjudicar l'economia? Penso que no. Però sí que se li pot demanar que sigui prudent i sàpiga conduir aquest procés dins de les regles de la democràcia i de l'Estat de dret i mirant les seves conseqüències econòmiques. Vaja, que actuï d'acord amb el que recomana el refrany: ajuda't i Déu t'ajudarà. ≡

Catedràtic de Política Econòmica (UB).